

TEREZA KRATOCHVÍLOVÁ

HOLKA ZE SEKÁČE

TEREZA KRATOCHVÍLOVÁ

HOLKA ZE SEKÁČE

CPress
Brno 2019

Holka ze sekáče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Kratochvílová

Holka ze sekáče – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Věnováno mojí nejmilejší mamince,
tatínkovi a celé naší rodině.
Všem adoptovaným dětem a jejich rodičům.*

Obsah

7. 6. 1985	6
<i>Lистопад 1989</i>	7
1990	7
1992	8
4. 7. 1993	9
<i>Jak to všechno začalo</i>	12
2000	16
<i>Tereško, jsi adoptovaná</i>	20
<i>Vášeň jménem tanec</i>	24
2006	30
<i>První láska</i>	31
<i>Konec základy, co teď?</i>	37
2009	39
<i>Střední škola a začátek divokýho období</i>	40
<i>Když to není láska, tak co?</i>	52
2010	58
<i>Dědičná metabolická porucha</i>	59
<i>Strach z opuštění</i>	65
<i>Stahem, dědečku</i>	66
<i>Strach</i>	73
2011	75
<i>Dospělost je tu, je mi 18!</i>	76
2013	90
<i>Jdu s pravdou ven</i>	92
<i>Itálie</i>	94
2013	96

<i>Poslední rok na střední</i>	97
<i>Černo před očima</i>	100
<i>Maturita je tady!</i>	115
<i>2014</i>	121
<i>Život po škole</i>	122
<i>První práce</i>	126
<i>Dala jsem úpověď, co teď?</i>	137
<i>2015</i>	140
<i>Letím na Bali!</i>	141
<i>Stěhuju se do centra a mám novou lásku</i>	148
<i>Alenka v říši divů</i>	155
<i>Biologická máma se chce sejít</i>	158
<i>17. listopad 2017</i>	160
<i>Bublínka</i>	167
<i>Setkání s biologickým tátou</i>	169
<i>2018</i>	171
<i>Pětadvacáté narozeniny</i>	174
<i>Jdi s pravdou ven!</i>	176
<i>Odpovědi od Báry</i>	183
<i>2019</i>	184
<i>Sardinie</i>	187
<i>Závěrem</i>	192
<i>P.S. Nahlédnutí do spisové dokumentace</i>	196
<i>Moje milovaná maminko</i>	198
<i>Můj milý tatínku</i>	198
<i>Milá Petro</i>	199
<i>Milý Petře</i>	199

Můj příběh začíná v roce 1992. Ale protože jsou do něj zapojeny čtyři další osoby, dovolím si vám nejdřív představit příběh mojí maminky a tatínka.

7. 6. 1985

Dneska je krásný den. Jupí, já se vdávám! Možná jsem se trochu zbláznila, ještě mi není ani 21 let. Možná si řeknete, kam se ta holka žene, po půl roce chození s chlapem... Ale já vím, že jsem šťastná, že to prostě chci a že Jirunka, můj nastávající, je prostě ten pravý. Když se

Fotka ze svatby rodičů. Zleva dědeček a babička, tatka, mamka, babička a její bratr.

tak zamýšlím, vždycky jsem v zásadních věcech věděla, co chci, a intuice mi napověděla, že dělám správně. Chtěla jsem být zdravotní sestřička a stala jsem se jí, chtěla jsem Jirunku a mám ho za manžela. Také jsem si přála holčičku Terezku...

Listopad 1989

To jsou věci, lidi se semkli, na Václaváku se zvoní klíči a Havel bude snad i prezident. Já a Jirunka – normálně se jmenuje Jindřich, to jsem vám úplně zapomněla říct – jsme v euforii. Máme vlastní třípokojový byt v pražských Stodůlkách, práci, která nás baví, teď se otevírá možnost cestovat, můžeme poslouchat muziku, chodit na koncerty a vůbec si moc hezky žijeme. Až na to, že oba víme, že k dokonalému štěstí nám přece jenom něco chybí.

1990

„Ahoj, tak co? Jak se máte s Jirunkou? Už máte nějaké to miminko? Vy nechcete děti? Jindrovi je už 33, máte nejvyšší čas!“ Všichni mi lezou na nervy. Proč pořád vyzvídají? Já přece nechci nikomu vyprávět, jak chodíme po vyšetřeních a bulím každý měsíc, když to dostanu. Víím, že jsem mladá, ale já si miminko moc přeju a příroda nebo co je asi proti. Nic neponechám náhodě a nebudu se spoléhat, že to snad někdy v budoucnu vyjde. Rozhodla jsem se. Podáme žádost o adopci a já dál budu běhat od lékaře k bylinkáři, šamanovi a komukoli, kdo nám pomůže. A tak začíná běh na dlouhou trať. Absolvujeme jednání na úřadech a podstupujeme psychologické testy i lékařská vyšetření.

1992

„Tak si kup kočárek,“ slyším ze sluchátka telefonu. „Cože?“ „No fakt, máš pozitivní test HCG!“ Moje kolegyně z práce je nadšená, jako by sama byla těhotná. I já jsem nadšená, ale zároveň cítím, že něco není úplně v pořádku. Ta moje intuice. Mimoděložní těhotenství. Naděje je v háji a možnost vlastního dítěte v nedohlednu. Ale já mám Jirunku, také skvělého tchána, který sám prožil celé dětství v sirotčinci, chápající maminku, super sourozence a přátele. A hlavně – někde leží naše žádost o miminko a to miminko si nás určitě časem vybere za své rodiče.

Už není tajemství, že jsme se rozhodli adoptovat. Nikdo se ale nevyptává, asi je to tabu. Snažím se zaplašit větu svého známého,

Mamka s tatkou na dovolené.

psychiatra: „Nikdy bych dítě neadoptoval. Geny, nejistý původ, problémy s biologickou rodinou.“ Blablaba, kecy. Mám přece svoji intuici, že jo. Všechno bude v pořádku. Láska je nejvíc, a když my dáme lásku, tak se nám i vrátí.

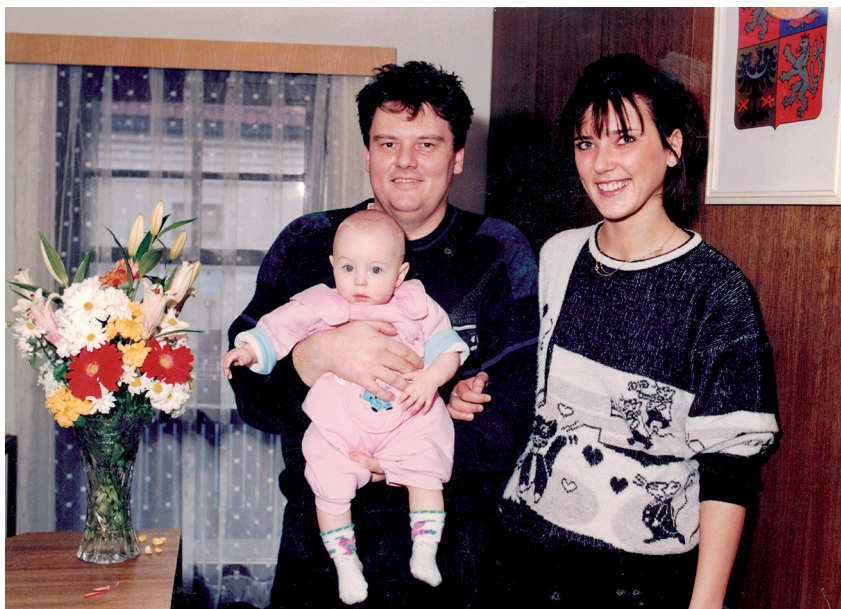
4. 7. 1993

Tak a je to tady, miminko si nás našlo! Jedeme s Jirunkou do porodnice seznámit se s naší holčičkou. Zatím se oficiálně Terezka nejmenuje, ale pro nás už to Terezka je. Když mi sestřička položí do klína nádhernou holčičku, až se vyděsím návalu emocí. Cítím radost, štěstí, lásku, ale i strach z obrovské zodpovědnosti, abych něco nepokazila, abych byla

První měsíc spolu.

malé schopná dát vše, co potřebuje. Nevím, proč se říká, že adoptivní rodiče dají domov a lásku cizímu dítěti. Já to cítím úplně obráceně. Když Terezku vidím, vůbec nemám pocit, že by nebyla naše. „Miminko si můžete vzít po svátcích domů,“ slyším jak v mlze sestřičku a taky ji v mlze vidím, protože bulím jak malá holka. „Cože? Po svátcích?“ Aha, nějaký Cyril a Metoděj a taky Jan Hus. „Ne, přijdeme si pro ni zítra!“ odpovídám rezolutně, aniž bych si uvědomila, že doma ještě nemáme ani kočárek. To je ten rozdíl: nastávající maminky mají moře času vše si nakoupit a připravit, ať jde o běžné praktické věci, nebo i změnu dosavadního života. My adoptivní maminky máme pěkný fičák. Ale nic není problém, prostě Terezku nenecháme už ani den bez

Vitání občánků.

mamky a tatky. Myslím, že ty dva týdny, před kterými se narodila, stačily. Rovnou z porodnice jdeme pro kočárek, ještě že už nežijeme za bolševika, na výběr jsou všeho mraky. S pocitem, který ani neumím popsat, a pýchou, že jsem konečně maminkou, volám do práce a oznamuji, že po Cyrilovi, Metodějovi a Husovi už nepřijdu, protože nastupuji na mateřskou dovolenou.

Jak to všechno začalo

Ještě že naši byli blázni do fotografování a natáčení, jinak bych si spoustu věcí nepamatovala. Miluju starý fotky a videa, vždycky když přijedu domů a mám čas, prolezu videokazety a pouštím si je pořád dokola. Baví mě sledovat a analyzovat situace, nálady lidí na videu, baví mě připomínat si všechny okamžiky, které si už ani nepamatuju. I přes to, že jsem byla jedináček a naši už si další dítě neadoptovali, mi dětský kolektiv vůbec nechyběl. Mamka s tatškou měli velkou partu přátel s dětmi podobného věku, a tak jsme pořád někam vyráželi. Byla jsem hodně ubrečený dítě. Pořád a pořád jsem brečela, mamka se ode mě nemohla skoro hnout. Když k nám přišla návštěva a já jsem usnula, nemohli ani spláchnout záchod, protože by mě to probudilo. Rodiče to se mnou museli mít těžký, když jsem neustále plakala a mamka nevěděla, jak mi má pomoci. Nevěděla, co mě trápí, a tak zkoušela všechno možný, jen abych přestala. Pamatuju si, že jsem se hodně bála mužů. Nechtěla jsem k žádnému jít, měla jsem z nich strach. Jedinej, ke komu jsem šla vždycky, byl táta, u něj jsem se cítila v bezpečí. Jakmile se ale objevil nějaký strýček, zpanikařila jsem a utíkala se schovat k mámě. Říkali o mně, že jsem strašně rozmazlená a nikde nevydržím sama. Jednou mě hlídala babička s dědou a já jsem tak moc plakala, až rodiče museli odejít z koncertu a přijet si pro mě. Byla jsem prý často nesnesitelná. Já jsem ale jen měla všude strach a necítila jsem se dobře. Bezpečí jsem cítila jedině v náručí táty a mámy. Hodně jsem se vztekala, mívala jsem odmalička

hysterický záchvaty vzteku. Přicházelo to vždycky zničehonic. Taťka mě natáčel na kameru, jak se vztekám a brečím, a mamka mu pokaždý říkala: „No jen si ji natoč, podívej, jak se vzteká!“ Hrozně mě to bolelo a trápilo. Potřebovala jsem pochopení a oni si ze mě ještě dělali srandu. Potřebovala jsem utěšit a obejmout, a přitom jsem se stávala terčem posměchu, což mě vytáčelo ještě víc. Vzpomínám si, že jsem často brečela takovým tím vzlykavým pláčem. Hodně jsem se v noci bála a schovávala se pod peřinou. Všechno mě hned rozhodilo a stresovalo. Myslela jsem si, že všechny ty emoce jako vztek a hněv jsou špatný a musím je v sobě potlačit. Jenže jsem to už přestávala rozeznávat – nevěděla jsem, jestli nesmím projevovat ani radost. Na videokazetě z mých pátých narozenin se všichni radují, já mám sfoukávat svíčky a je na mně vidět, jak nechci projevit, že jsem šťastná. Bývala jsem pak i hodně nemocná, pořád jsem měla horečky, angíny a chřipky. Měla jsem kvůli tomu ve škole odklad. Prej bych totiž celou první třídu kvůli nemocem zameškala.

Mamka i taťka mají oba ještě dva sourozence, takže jsem byla obklopená poměrně velkou rodinou. Hodně času jsem trávila u babičky a dědy Kratochvílových. Jako dítě jsem to tam milovala a hrozně ráda jsem k nim jezdila na prázdniny. Protože jsem vyrostla na pražském sídlišti, byl to pro mě úplně jinej svět. Milovala jsem, když jsem mohla odjet z Prahy. Jinej vzduch, příroda a jiný lidi. Protože jsem byla hodně malinká, nevzpomínám si, jak mě širší rodina přijala. Ale z vyprávění vím, že všichni byli nadšení a rodiče v adopci nesmírně podpořili. Největší radost ze všech měl děda Kratochvíl, protože byl sám ze sirotčince. Děda umřel,

když mi bylo třináct let, a moc mě mrzí, že jsem si s ním o jeho životě nestihla popovídat. Věřím, že bychom si měli hodně co říct. Babička mi řekla, že dědova máma byla kurva. Nezvládala se o něj starat a děda musel jít do sirotčince, kde byl až do svých osmnácti let. Máma ho prý jednou za čas navštívila i s jeho mladší sestrou, ale moc se o něj nezajímala. Jednoho dne dostal děda šatenky – to byly takový poukázky, za který si mohl vyměnit oblečení. V sirotčinci se objevila máma a všechny mu je vzala. Potom, co se děda oženil s babičkou, ho máma ještě párkrát navštívila, ale jen po něm chtěla peníze. To se babičce nelíbilo a vysvětlila tchyni, že by byla ráda, kdyby k nim už nechodila a nechala je žít. Od té doby se prej děda se svojí mámou neviděl, a kdo byl jeho otec, nikdo neví. Taťka říká, že to byl možná nějaký voják, protože dědovi furt chodily do sirotčince banány a on je od té doby přímo nesnášel.

V letech, kdy si mě rodiče adoptovali, nebyly žádný doprovodný organizace jako dnes. Dřív rodiče navštívila sociálka, prošli psychologickými testy, a pokud vše úspěšně zvládli, byli zařazeni do žádosti o adopci. Po tříletém čekání konečně zazvonil telefon a o pár kilometrů dál, v porodnici U Apolináře, jsem na ně čekala já. Mamka mi vyprávěla, že jsem původně měla jít do úplně jiné rodiny, ale když jim volali, že si pro mě na začátku července můžou dojít, odmítli, protože už měli zaplacenou dovolenou. Kdo ví, jak to bylo, ale jsem šťastná, že jsem se dostala právě do své rodiny. Protože v té době nebylo kde dohledávat informace, jak vychovávat adoptovaný dítě, jednali rodiče podle intuice. Měli několik doporučení od sociálních pracovníků, třeba že by mi o adopci měli říct co nejdřív, ideálně než půjdu do první třídy, a že by bylo

fajn připravovat mě na to od malička. A tak se dětem vypráví univerzální pohádka, že si pro ně rodiče došli do velkého domečku, kde byla spousta miminek, a oni si vybrali právě jeho nebo ji. Můj fantazii se ovšem meze nekladou, a tak jsem si tuhle informaci přebrala podle svého. Pamatuju si, že u nás na sídlišti jsme přes ulici měli sekáč. Občas jsme tam s mamkou zašly a určitě mi musela vysvětlovat, co to second hand znamená. Říkala, že oblečení, které tam prodávají, je od lidí, kterým se už třeba nelíbí nebo jim nesedí, a tak ho posílají dál. V mé hlavičce plné otázek a fantazie mi docvaklo, že to má hodně společného s mým životem a mým příběhem. Taky mě přece někdo nechtěl, a tak mě poslal dál... Proto nejsem se svojí maminkou a mám maminku novou. Mohlo mi být asi šest let, když jsem venku kamarádce řekla, že jsem ze sekáče.

Myslím, že je skvělý, jak mě rodiče na téma adopce odmalinko připravovali. Spousta lidí je přesvědčená, že když je miminko malé, nic si nepamatuje, skoro ani nevnímá. Opak je pravdou. Četla jsem spoustu odborných článků a mám nakoukaná videa, kde jsem se dozvěděla, že miminko vnímá už v prenatálním období. Uvědomuje si, jak se maminka cítí, jestli má strach, nebo je šťastná, a třeba i přítomnost otce, který na něj zpovzdálí mluví. První dny po narození jsou nejdůležitější a já jsem šťastná, že jsem v nemocnici bez mamky a tatky strávila „jen“ dva týdny.

2000

Bože, jak těch sedm let uteklo. Terežka půjde do první třídy. Měla rok odklad, protože byla často nemocná, už jako miminko. Vzpomínám si na první dny, týdny a měsíce – změnilo se nám úplně všechno. Vzpomínám si na pocit štěstí, ale i na vyčerpání a nejistotu, když jsem seděla v noci na balkoně s kruhy pod očima až k bradě, protože Terežka nebyla miminko, co se jenom hezky napapá a spinká. Byla miminko plačící, a to hlavně v noci. Umělá mléka jsme měnili skoro rok jak ponožky, protože jí žádné nesedlo. Zvracela, kakala a plakala. No a já jsem na tom balkoně zase bulela a modlila se, aby byla v pořádku a nic se nestalo, abych o ni nepřišla. Občas přišla na návštěvu sociální pracovnice,

S tetičkou Jrou, bratránkem a sestřenkou.

ujistit se, že je o miminko postaráno. Mimochodem to byla fajn ženská, která nám hodně pomohla i při definitivním uzavření adopčního procesu – konečně jsme dostali rodný list, kde bylo napsáno, že jsme Terezčini rodiče a nese naše příjmení. Sedím a přemýšlím: v září jde holčička do školy a musíme jí říct, že ji porodila jiná žena. Nemůžu říkat maminka, protože to jsem přece jenom já. Je pravda, že jsme od začátku věděli, že Terezce nebudeme lhát, a jak pomalu brala rozum, vyprávěli jsme jí pohádku o tom, jak jsme si ji našli a vybrali. Všechno bylo zalité sluncem, nikdo nebyl zlý a nikdo za nic nemohl. Je pravda, že děti jsou mnohem vnímavější, než si my dospělí vůbec dokážeme představit.

Je nedělní ráno, převalujeme se s Jirunkou v posteli a oba myslíme na totéž. Dnes ráno řekneme Terezce pravdu. Ne takovou zamlženou převedenou pohádku, ale tvrdou realitu, jak přišla na svět, jak ji nechala biologická matka v porodnici a my jsme si ji vzali domů. Najednou úplně ztrácím odvalu. Pochopí to? Není na to ještě moc malá? Co když se bude vyptávat, jak vypadala? Bude se zajímat PROČ? Bude nás mít ještě vůbec ráda? Co jí odpovím? Že za to její matka nemohla, že ji donutily okolnosti, že možná byla hodná? Sakra, vždyť znám i její jméno. Přestože jsem se ho snažila vytěsnit, stejně jako jiné pro mě nepříjemné věci, nepodařilo se mi to. Mam jí opravdu říct, co si myslím? Že já bych to nikdy neudělala, protože si nedovedu představit, že nosím devět měsíců pod srdcem dítě a pak se ho vzdám? Že si myslím, že ať se stane cokoli, vše se dá vyřešit, když se opravdu chce? Vím, že nemám právo nikoho soudit, nežiji jeho život a neexistuje přece člověk, co nikdy neudělal něco špatně. Myslím, že bude nejlepší nechat si své domněnky pro sebe. Nebudu před Terezkou o té paní mluvit víc,

než bude bezpodmínečně nutné. Nechám ji v iluzi, že se vlastně takové věci jako odložit dítě občas prostě stanou a jí že se to tolik netýká. Ano, vím! Intuice. Takhle je to špatně. Řekni jí, co si o takovém člověku doopravdy myslíš, co se může v průběhu Terezčina života stát, řekni jí všechno, co víš! Cítím se opravdu mizerně. Jirunka vidí, že jsem v háji. Zavolá na Terezku a řekne jí pravdu sám, aniž by zabíhal do podrobností. Má můj obdiv, jak to zvládl, a mně padá kámen ze srdce. Terezka ví a my víme, že jsme udělali, co bylo správné a nutné. No a zase brečím, brečtí teda i Jirunka a nakonec i Terezka. Její reakce mě překvapí: „Já to, maminko, stejně tak nějak věděla.“

Žijeme dál a neřešíme. Teda pouze já a Jirunka, ale jak se občas přesvědčím, Terezka řeší. V televizi běží seriál, ani nevím, jestli to je Esmeralda nebo Divoký anděl nebo rádoby romantická mexická nebo jiná slátanina. „Mami?“ slyším Terezku do kuchyně, kde se věnuji něčemu asi důležitějšímu a vůbec nevnímám, že zarputile sedí u televize. „Nechala mi maminka nějaký řetízek nebo něco na památku, když mě musela nechat v té porodnici?“ Udělá se mi špatně, uvědomuji si, jak Terezka vše vnímá a prožívá. „Ne, nenechala ti nic,“ odpovídám a vůbec nevím, co jí říct víc. Je lepší mlčet? Mlčím. Terezka také mlčí. Opět neřeším. Nemám se poradit s psychologem, jak mám na takové otázky reagovat? Ne, nebudu se radit, nebudu z toho dělat žádnou vědu. Doufám, že se Terezce ta paní vytratí z mysli a všechno bude zase sluníčkové. Myslím se. Uběhne pár dní, nakupujeme v obchodním centru. „Mami, kup mi tuble panenku,“ žádóní Terezka. „Nekoupím, máš braček dost a nemůžeš mít vše, na co si ukážeš.“ Terezka se otočí a pronáší větu, která mě má varovat: „Ale moje maminka by mi ji koupila!“

Rupnou mi nervy. „Nekoupila by ti nikdy nic, když se o tebe ani nedokázala postarat!“ Terežka stojí jak opařená, oči má plné slz a já dobře vím, že to není kvůli panence.